

det vide for enten at faa den ene eller den anden Paastand afkræftet eller berigtiget, uvægerligt!

Ærede Medlemmer erindre maaske, at der for et Par Aar siden var en meget omfattende Toldforseelsessag, der endte med, at et stort Firma betalte en større Mulkt, og at Generaldirektøren i en Indstilling til Finansministeriet meget skarpt paapegede ogsaa Toldvæsenets Fejl i Sagen. Denne Sag vilde aldrig være kommen til Undersøgelse, dersom jeg ikke bestemt og uanfægteligt havde holdt paa dette, at en tjenstlig Erklæring, som staar i Modstrid med en navngiven Mands bestemte Oplysning, er ikke mere værd som Paastand end den private Mands Paastand. Der forelaa nemlig i Begyndelsen af Sagen den Erklæring fra en for øvrigt vel-tjent og udmærket Embedsmand, som havde gjort det i bedste Tro, at der ikke forelaa noget ulovligt. Derved vilde Sagen ved hans Paastand være falden bort, hvis jeg ikke havde sagt: Nej, der foreligger en Privatmands navngivne Paastand om det modsatte, og den enes Paastand kan ikke være mere værd end den andens.

Men lige saa bestemt jeg holder paa, at en Tjenestemand, hvor det modsatte kunde være i hans Favør, ikke i højere Grad kan anses for at tale Sandhed, naar han taler tjenstligt, end en Privatmand kan anses for at tale Sandhed, naar han taler i sin egen Sag, lige saa bestemt holder jeg paa, hvor det er i Tjenestemandens Favør, at man siger: Han dækker sig selvfølgelig, lige saa vel som enhver anden dækker sig. Naar han er sigtet for en alvorlig Forseelse, maaske saa alvorlig, at der er Auditor over ham, saa er han i det Øjeblik et Menneske og ikke en Embedsmand, hans Erklæring overfor Auditøren er nøjagtig lige saa meget en Dæksmand som ethvert andet Menneskes, følgelig skal han stilles som enhver anden i en Proces sigtet Part. Hans Tillidsmand eller han selv skal have Adgang til at høre Vidneførselen, hans Tillidsmand eller han selv skal have Adgang til at se Auditørens Indstilling. Jeg bruger hellere Ordet Tillidsmand end Defensor, fordi der i Udtrykket Defensor ligger noget professionelt, som ikke er heldigt i denne Forbindelse, hvad jeg senere skal komme til. Han har selv eller ved sin Tillidsmand Krav paa ganske den samme Aabenhed, Tilgængelighed og Nærværelse som enhver anden sigtet i en Sag.

Men nu Dommeren? Der er blevet sagt fra forskellige Sider, at der ikke var

noget betænkeligt ved at lade Auditøren, som har haft Forundersøgelsen, afsige Dommen, og med visse Begrænsninger vil jeg ogsaa kunne tiltræde dette. En in-appelabel Enkeltmandsdom, navnlig hvis den er umotiveret, er for mig utænkelig. Jeg tror ikke paa, at Folketinget vil give en saadan Ordning Lov at opstaa, hvor den ikke bestaar, og jeg tror paa, at Folketinget efter sine Traditioner vil forlange slikt udryddet, hvor det oplyses, at det finder Sted. Derimod indrømmer jeg, at jeg, hvis enhver af Auditørens Kendelser kan appelleres, og navnlig naar den skal motiveres til Appel, ikke vil have væsentlige Betæneligheder ved en saadan Foranstaltning. Men ligesom Udvalget, som jeg haaber bliver nedsat, ikke kan nøjes med, hvad der staar i § 1, sidste Stykke, at de nærmere Regler for Auditørens Virksomhed fastsættes af Ministeriet for offentlige Arbejder, maa den højtærede Minister efter alt, hvad jeg hidtil har oplyst i denne Sag, forlade mig, at jeg ikke vil være med til at lade det blive staaende i Loven. Saaledes som Sagens Forhistorie har udviklet sig, og saaledes som selve Sagen foreligger — saa ganske uoplyst og uden virkelig saglig Basis —, vil jeg, hvis jeg overhovedet tør tilraade det endnu ikke nedsatte Udvalg noget, sige: Se meget nøje efter, at Auditøren, hvis han skal gaa ud af Udvalget som Embedsmand, ikke gør det, uden at Udvalget kender hans Instruks, for nu har han i 4 Aar eksisteret enten uden Instruks eller efter en Instruks, som holdes hemmelig.

Appellen, om hvilken der har været Tale, maa slutte et Sted, hvor der er flere om Dommen, og hvor Dommen motiveres. Af ganske samme Grund, som jeg altid har været Tilhænger af en Tolddomstol — hvorfor jeg glæder mig til, at den højtærede Finansminister vil fremkomme med et Forslag derom —, mener jeg, at en Enkeltmandsdom maa kunne appelleres, fordi det er det eneste Middel til at faa Mistilliden med Hensyn til Vilkaarligheden til at forsvinde.

Ganske uanset den almindelige borgerlige Straffelovs Embedsforbrydelser maa de disciplinære Sager, som kunne medføre betydelige Bøder, Avancementstilbageholdelse, Forflyttelse eller Afskedigelse, ende andetsteds end hos en enkelt Mand, oven i Købet en Embedsmand i Administrationen. Nu har jeg set — jeg tror, det er i et Fagblad —, at allerede for Øjeblikket er Appel fra Stations- eller Kredsbestyreren, maaske endog fra Generaldirektio-